sledkem nesplnění její od vlastníka se hojiti na prodavateli nevlastníku.

Druhá i třetí stolice potvrdily tento rozsudek a sice c. k. nejvyšší soud z těchto

**důvodů:**

Jest zjištěno, že při kupu, o nějž běží, byl prodavatelem žalovaný a že se při něm zaručil, že kráva, již žalobkyni prodával, jest zdravá. (§ 923. vš. obč. z.)

Že by žalobkyni sdělil, že jedná jménem tchýně, resp. za ni a jejího manžela, netvrdí ani žalovaný sám; byla-li mu snad oběma posledněji udělena plná moc, tedy nemá tato, zůstala-li tajnou, žádného vlivu na práva žalobkyně. (§ 1017. vš. obč. z.)

Mezi žalobkyní a žalovaným byla tudíž uzavřena smlouva a jest prvnější oprávněna svoje práva z této smlouvy proti žalovanému odvozovati a uplatňovati; nebyloť její povinností, aby pravého vlastníka dotyčné krávy vypátrala.

Popírá-li tedy žalovaný passivní legitimaci žalobní, tak k tomu nelze přihlížeti a jednal-li vlastním jménem, pak musí ručiti jako prodavatel po rozumu zákonných ustanovení §§ 922., 923. a 932. vš. obč. z.

(Rozhodnutí c. k. nejv. soudního dvoru ze dne 29. prosince 1910 č. j. $\frac{\text{Rv III } 465/10}{1}$.) Křepelka.

---

*Majitel zvířete neručí za opomenutí opatrování zvířete vůbec, nýbrž jen v tom případě, když v tomto opomenutí zavinění spočívá. (§ 1320. vš. obč. zák.)*

Všechny tři stolice zamítly žalobu cestujícího A. podanou na majitele psa B. o zaplacení náhrady škody psem způsobené.

Žaloba opírala se o tento skutkový děj: Žalobce A. byl jako host v hostinci žalovaného. Ve dvoře nacházela se bouda pro psa, na řetězu uvázaného.

Žalobce, chtěje jíti v poledne na stranu, přiblížil se k boudě, vedle kteréž nacházel se soukromý, uzavřený záchod žalovaného, chytil za kliku a v tom jej pes kousnul do ruky, způsobiv mu těžké poranění.

**Z důvodů II. stolice:**

Odvolatel nestaví se na stanovisko, jako by ten práv byl ze škody zvířetem způsobené, kdo nehledě při tom na poškození zvířetem, jež bylo k tomu popouzeno neb drážděno, zanedbal je opatřiti, aniž by bylo třeba vyhledávati, zda opomenutí to je zaviněné čili nic. Ovšem ani na stanovisko jakoby zavinění, které činí zanedbavšího zvíře opatřiti práva za škody jím způsobené, musilo býti provázeno náležitostmi, které trestní zákon vyhledává ku zodpovědnosti trestní. Vždyť § 1320. obč. zák. jednající o škodě vze-

šlé zvířetem, zařaděn je do kapitoly třicáté (odd. druhé) obč. z. o právu žádati náhradu škody a dostiučinění, kterážto řídí se zásadou, že každý má právo žádati na škůdci náhradu za škodu způsobenou zaviněním § 1295. obč. zák. čili vinou (§ 1294. obč. zák.) čili proti právu (§ 1294. obč. z.), nikoli ale náhodou, kteráž stíhá toho, v jehož osobě nebo věci se udála (§§ 1294., 1311. obč. zák.).

Nelze tedy při řešení otázky, kdo jest práv ze škody způsobené zvířetem, jehož opatření bylo zanedbáno, říditi se zásadami jinými a nechati otázku viny jako nerozhodnou stranou. To plyne ostatně též z druhé věty §. 1320. obč. z., kteráž vyhledává, by tomu, kdož se činí práv ze škody zvířetem způsobené, vina byla dokázána. Lze to též ze slov zákona »opatřiti zanedbal« usouditi, obzvláště z pojmu »zanedbati«, že tu musí býti jakési porušení povinností, které se zove zavinění (§§ 1294., 1295. obč. z.). Než aby to byly povinnosti zákonem trestním uložené, to se nevyhledává; stačí, když ten, komuž náleží o zvíře se starati, při opatrování jeho, ač má-li rozum zdravý a může-li pilným a rozumným býti, nešetřil takové pilnosti a opatrnosti, jaké se na člověku obyčejných schopností vyhledává. (§ 1297. obč. z.) Žalovanému však žádné nedbalosti vytýkati nelze, pročež jde o škodu pouze náhodnou.

**Důvody III. stolice:**

Uplatňovaný dovolací důvod § 503. č. 4. c. ř. s. není založen.

Zcela neudržitelným jest náhled dovolání, že každý majitel domácího zvířete jest povinen opatřiti zvíře tak, aby naprosto nikdo poškozen býti nemohl, neboť to by vedlo v konečném důsledku k tomu, že vlastník domácího zvířete ručí objektivně a za všech okolností za každou škodu, jíž zvíře způsobilo. Zákon vychází však v §. 1320. vš. obč. z. z náhledu opačného, ježto za opomenutí opatření ukládá vlastníku ručení toliko tehdy, spočívá-li v tomto opomenutí zavinění, t. j. bylo-li dle konkretních poměrů při vynaložení v §. 1297. vš. obč. z. naznačeného stupně bedlivosti opatřiti psa povinností, bylo-li toho však opomenuto.

V daném případě bylo soudem odvolacím zjištěno, aniž by tomu bylo odporováno, že pes žalovaného není zlý, takže vůbec nebylo nutno nějak ho opatřiti. Tím méně může býti řeči o nějakém zavinění žalovaného, jestliže týž dal zříditi na svém dvoře zvláštní, lehce poznatelnou psí boudu a psa přivázal na řetěz, zvláště když právem mohl se nadíti, že každý při povinné bedlivosti vynaloží patřičnou opatrnost, aby se cizímu na řetěze uvázanému psu vyhnul; zanedbal-li žalobce této opatrnosti a sám se do dosahu psa vydal, pak nese a to samojediný zavinění na své nehodě.

Nepřísluší-li dle toho žalobci žádný nárok proti žalovanému, pak nebylo též žádnou vadou odvolacího řízení, že nebyly provedeny nabídnuté důkazy o výši škody.

(Rozh. z 14. června 1910 Rv III. 253/10.) Dr. Mazanec.